కథా కౌముది

ఉత్తరాల స్టాండు

పెయ్యేటి శ్రీదేవి

స్రవంతి నెల్లాళ్ళనించి ఇల్లు సర్దుతోంది. ఎప్పట్నించో అడుగుతున్నారు అపార్ట్ మెంట్ కడతామని. అందులో రెండు ఫ్లాట్‌లు వీళ్ళకిచ్చేలాగా. అత్తగారున్ననాళ్ళు ఇవ్వనివ్వలేదు. ఆవిడ పోయి ఏడాదైంది. సంవత్సరీకాలూ అయిపోయాయి కాబట్టి ఇక అపార్ట్ మెంటు కివ్వాలని నిర్ణయించుకుంది. కొడుకు, కూతురు వివాహాలయి అమెరికాలో వుంటున్నారు. ఎలాగూ పాతబడిపోయింది ఇల్లు. 500 గజాల స్థలం వున్న ఆ ఇల్లు బాగుచేయించాలన్నా తలకు మించిన భారమే. అంత పెద్ద ఇంట్లో ఒంటరిగా వుండాలన్నా కష్టమే. పనీ ఎక్కువ. పిల్లలు కూడా అపార్టుమెంటుకిచ్చేయమన్నారు. అందుకే నెల్లాళ్ళకల్లా ఇల్లు అప్పచెప్పాలి. అపార్టుమెంటు అయేదాకా వేరే అద్దె ఇల్లు చూసింది. అన్నీ తనొక్కతే చేసుకోవాలి. భర్త ఆర్.ఎమ్.పి.డాక్టర్. ఆయనగారి వల్ల వీసమెత్తు సాయం లేదు. భార్యమీద అరిచి, అరిచి, అరిచి ఒకసారి కోపంతో కాఫీ వేడిగా లేదని విసిరికొట్టాడు. ఆ కాఫీ స్రవంతి మొహం మీద, చీర మీద పడింది. గట్టిగా అరుస్తూ, అరుస్తూ అప్పట్నించీ మాట పడిపోయింది. భర్తగారు ఇంక అరవలేదని సంతోషించాలో...... మాట పడిపోయిందని బాధ పడాలో ఎటూ జీర్ణించుకోలేక పోయింది స్రవంతి.

తండ్రి పోయాక ఆయన గుర్తుగా ఆయన వాడుకునే ట్రంకు పెట్టె తెచ్చుకుంది. తెచ్చింది గాని అదెప్పుడూ తెరవడం కుదరలేదు దాని తాళం కనబడక. అందులో నాన్నగారి ఇస్త్రీ చేసిన ఫేంట్లు, వాడకానికి అవసరమయే డబ్బు వుండేవి. నాన్నగారు బేంకులో మేనేజరుగా చేసేవారు. అందుకని ఆయన దగ్గర కొత్త రూపాయల నోట్లు, పదిరూపాయల, వందరూపాయల నోట్లు వుండేవి. పాలవాళ్ళకీ, పనివాళ్ళకీ కొత్త నోట్లే ఇచ్చేవారు. వాళ్ళు ఆ నోట్లు చూసి మురిసి పోయేవారు. ముఖ్యమైన ఉత్తరాలు కూడా జాగ్రత్తగా దాచేవారు.

దాని తాళం కనబడక పోయినా వేరే తాళంచెవులతో ఆ పెట్టె తెరిచింది.

నాన్నగారు వేసుకునే ఇస్త్రీ మడతల దుస్తులు, కొన్ని కొత్త పంచెలు కూడా అలానే వున్నాయి. ఒక బేగ్‌లో కొత్తరూపాయల నోట్ల కట్టలు, పది, వంద రూఫాయల నోట్ల కట్టలు అలానే వున్నాయి. కాని ఏం లాభం? ఆ నోట్లు చెల్లవు. మూడేళ్ళక్రితం ప్రభుత్వంవారు పాతనోట్లు రద్దు చేసారు. అయ్యో, కాస్త ముందరన్నా ఆ పెట్టె తెరిచి ఆ పాతనోట్లన్నీ మార్చేయాల్సింది. అదే టైములో డబ్బు చాలా అవసరం వచ్చింది. భర్తకి హార్ట్ ఎటాక్ వస్తే ఆస్పత్రిలో చేర్పించింది. ఆస్పత్రి ఖర్చు చాలానే అయింది. బ్యాంకులో గోల్డ్ లోన్ పెట్టాల్సి వచ్చింది. అప్పుడే ఈ పెట్టె తెరిచివుంటే అవసరానికన్నా ఆదుకునేది. ఇప్పుడు టైమూ దాటిపోయింది. ఉసూరుమంది. బోలెడు డబ్బు చిత్తుకాగితాల్లా పడేయాల్సిందే కదా?

వెతుకుతూంటే కొన్ని ఫొటోల కట్ట కనబడింది. విప్పిచూస్తే నాన్నగారు ఆఫీసువాళ్ళతో కలిసి తీయించుకున్న ఫొటో, ఇంకోటి ఫేమిలీ ఫొటో, అమ్మమ్మ తాతగారు, అమ్మ, నాన్నగారు, ఇద్దరు పిన్నిలు, మామయ్యలు, తన చెల్లెళ్ళు, తమ్ముళ్ళు, చిన్నపిల్లలు, అందరూ కలిసి దిగిన ఫొటో కనిపించాయి. అప్పటి పాతకాలపు నగ 'కంటె', నడుముకు వడ్డాణం ఉన్నాయి. బ్లాక్ అండ్ వైట్ ఫొటో మూలానేమో, పాత సినిమా యాక్టర్లలా వున్నారు. ఎంత బాగున్నారో! నిండుగా బొట్టు, కాటుక, పట్టుచీర కట్టుకుని వుంది అమ్మమ్మ.

పూర్వం రోజుల్లో ఫొటో తీయించుకోవాలనుకుంటే, నీరెండ రావాలి. మొహాలు ఫ్రెష్ గా వుండాలి. అప్పుడు ఫొటోగ్రాఫర్ వచ్చి, నల్లటి ముసుగేసుకుని స్టాండ్ కెమేరాతో ఫోటో తియ్యడానికి గంటలు గంటలు పట్టేది. మళ్ళీ ఆ ఫోటో కడిగి ఆరబెట్టి ఇచ్చేసరికి వారం రోజులు పట్టేది. ఇప్పుడలా కాదు. వెంటనే అలా తీసేయడం, ఇలా వచ్చేయడం. సెకన్లలో ఏ దేశంలో వున్నా ఇంటర్నెట్ ద్వారా అవతలివాళ్ళకి ఫోటోలు పంపెయ్యడం జరుగుతోంది.

ఆలోచిస్తూ మరో ఫొటో తీసింది. అబ్బో, అది తన ఎస్.ఎస్.ఎల్.సి.లో తీయించుకున్న క్లాస్ ఫొటో. అందర్నీ చూసింది. అప్పుడు తనెంత సన్నగా అందంగా వుందో! ఛీ! అంత అందం ఇప్పుడేమై పోయింది? ఆ తుమ్మెద రెక్కల్లాంటి వంకీజుట్టు, సన్నని నడుము, అందరూ ఎంతందంగా వున్నావే స్రవంతీ! అంటూ పొగిడేసేవారు. ఇప్పుడా సన్నని నడుమూ లేదు, అందమైన జుట్టూ లేదు. భారీగా శరీరం పెరిగిపోయింది. ఛ! రోజులింత దారుణంగా ఎందుకు మారిపోయాయో.........? అందమైన బాల్యం కరిగిపోయింది. అమ్మమ్మ, తాతగార్లు, అమ్మ, నాన్నగార్ల నీడన ఎప్పటికీ చిన్నపిల్లగా వుండిపోతానేమో అనుకుంది గాని, అమ్మమ్మ, బామ్మ, తాతగార్లని పోగొట్టుకుని, తానూ అమ్మ, అమ్మమ్మ, బామ్మ స్థాయికి చేరి అంత పెద్దయిపోతానని ఎప్పుడూ అనుకోలేదు.

మనసు బాధగా మూలిగింది. గతాన్ని పక్కకి పెట్టి, యథాస్థితికి వచ్చి, ఇంకో మూల వెతుకుతూంటే, ఇనపతీగేదో చేతికి గుచ్చుకున్నట్టయి, ఏమిటా అని తీసిచూస్తే, 'ఉత్తరాలస్టాండు'! ఈ ఉత్తరాలస్టాండు పెట్టెలో ఎందుకుంది? గుమ్మానికి మూల మేకుకి పెట్టివుండేది. ఉత్తరాలు చదివి అందులో గుచ్చేవారు. చెడ్డవార్తలున్న ఉత్తరాలైతే చదివిన వెంటనే చింపేసి పడేసేవారు. బంధుమిత్రుల నించి క్షేమసమాచారాలతో వచ్చే ఆ ఉత్తరాలు చదువుతుంటే ఎంతో ఆనందం కలిగేది.

ఇప్పటి రోజుల్లో క్రమేపీ ఉత్తరాలు కనుమరుగై పోయి వాటి స్థానే ఇంటర్నెట్ లు, ఫేస్ బుక్, సెల్ ఫోన్లు, ఇలా ఎన్నో ప్రసారసాధనాలు వచ్చేసాయి. వాటిద్వారా కొన్ని సెకన్లలోనే వార్తలు ప్రపంచంలోని ఏమూలలో వున్నవారికైనా చేరిపోతున్నాయి.

ఆ రోజుల్లో రోజూ పదకొండు గంటలకల్లా పోస్ట్ మేన్ కోసం అందరూ ఎదురు చూసేవారు. అతను ఇంట్లో అందరికీ ముఖ్యమైన వ్యక్తి. అతను 'పోస్ట్!' అని అరుస్తూ ఇచ్చే ఉత్తరాల కోసం ఎదురు చూస్తూ ఆ రోజు ఉత్తరాలు రాకపోతే తీవ్రమైన నిరాశ కలిగేది అందరికీ. ఉత్తరాలొస్తే మటుకు పిల్లలందరూ ఆ ఉత్తరం పోటీపడి అందుకునేవారు. ఆ అందుకోవడంలో ఒక్కోసారి పెద్దవాళ్ళు చదవకుండానే చిరిగిపోతుండేవి. పిల్లలని చీవాట్లేసి, ఆ చిరిగిన ముక్కలని జతచేసి ఎలాగో చదువుకునే వారు. ఒక్కోసారి అయిదారుత్తరాలు, లేక ఇన్‌లాండ్ కవర్లూ వస్తుండేవి.

మేకుకి వుండే ఉత్తరాలస్టాండు పెట్లో ఎందుకుందా అనుకుంటూ ఒక్కొక్క ఉత్తరమే తీసి చదవసాగింది. అన్నట్టు గుర్తుకొచ్చింది. మేకుకున్న పెద్ద ఉత్తరాలస్టాండు చెదపట్టి, ఉత్తరాలన్నీ చిల్లులు పడి పాడయిపోతే, పడేసి కొత్త స్టాండు కొని, మళ్ళీ చెదపట్టి పాడవకుండా నాన్నగారు పెట్లో పెట్టివుంటారు.

ఒక ఉత్తరం తీసి చదవసాగింది. ముత్యాలకోవతో రాసిన ఆ ఉత్తరం పెదనాన్నగారిది. (ఆమె నాన్నగారి పేరు కామేశ్వరరావు).

'చిరంజీవి కామేశ్వరరావుని దీవించి వ్రాయునది. ఉభయకుశలోపరి. చి.స్రవంతి గాడు, చి.భారతి గాడు, చి.చంద్రంబాబు ఎలా ఉన్నారు? వాళ్ళని తెల్లవారగట్టే లేపి చదివించు. చేతిరాత బాగుండాలి. రోజూ కాపీలు దిద్దించు. చి.మరదలు భవానీ కులాసా అని తలుస్తాను. మీ వదినకి మొన్న జ్వరం వచ్చి తగ్గినది. వాళ్ళమ్మగారు వచ్చారు. మొన్ననే పథ్యం పెట్టారు. ఇంకా నీరసంగానే వుంది. డాక్టరు బ్రెడ్డు, పాలు ఇమ్మన్నారు. నీరసం తగ్గడానికి బార్లీ, గ్లూకోజువాటరు ఇమ్మన్నారు. జలుబుగా వుంటే కస్తూరి మాత్రలు వేస్తున్నాను. చి.రామకృష్ణ ఎస్.ఎస్.ఎల్.సి. పాసయాడు. చి.మహాలక్ష్మికి సంబంధాలు చూస్తున్నాము. ఒక సంబంధం నలుగుతోంది. అబ్బాయికి బాగా ఆస్తిపాస్తులు ఉన్నాయి. గవర్నమెంటు స్కూల్లో టీచరు. కొంచెం నలుపే అయినా పొలాలవీ వున్నాయి. సరే, ఆ వివరాలు తర్వాత రాస్తాను.

ఉంటాను. వెంటనే జాబు రాయి.'

అలా ఇంకొన్ని ఉత్తరాలు చదివింది. అన్నీ కార్డులే. క్షేమసమాచారాలు తప్ప పెద్ద విశేషాలేం లేవు. అప్పుడు తరుచు నమస్కారాలు పెట్టి, చిన్నవాళ్లయితే దీవెనలు పెట్టి, ఇక్కడంతా క్షేమం, అక్కడంతా క్షేమమని తలుస్తాను. పిల్లలు జాగ్రత్త. వాళ్ళని బాగా చదివించు. .... ఇలానే వుండేవి ఉత్తరాలన్నీ. మరికొన్ని పొలాల విషయాలు వుండేవి.

అప్పటి రోజుల్లో ఫోన్ సౌకర్యం లేదు కనక ఉత్తరాల ద్వారానే విషయాలు తెలియపరిచే వారు. బంధువులు, కూతుళ్ళు, అలుళ్ళు వచ్చి కొన్నాళ్ళుండి, వెళిపోతుంటే వెంటనే ఉత్తరం రాయమనే వారు. ఉత్తరాలు రాకపోతే కంగారు పడేవారు. ఇంక ఎప్పుడన్నా టెలిగ్రాం వస్తే ఏ చెడువార్తోనని వణికిపోయేవారు.

ఈసారి ఇన్‌లాండ్ లెటర్ తీసింది. అది అత్తయ్య చేతిరాతలా వుందే అనుకుంటూ, ఆలోచిస్తూ చదవడం మొదలెట్టింది. ఎన్నాళ్ళనించో అత్తయ్య వాళ్ళతో సంబంధం లేదు, రాకపోకలూ లేవు. ఎందుకో కారణం తెలీదు. మధుబావ గుర్తొచ్చాడు. ఎక్కడున్నాడో అనుకుంటూ.....

'కామేశానికి దీవించి వ్రాయునది. శాంతక్కయ్య, మరదలు, జానకి, పిల్లలు స్రవంతి, కృష్ణ, జాహ్నవి కులాసా అని తలుస్తాను. అసలు విషయం ఏమంటే, స్రవంతి, నా కొడుకు మధు చిన్నప్పట్నించి ఒకే ఊళ్ళో వుండడం మూలాన కలిసి తిరిగా

రు, ఆడుకున్నారు. స్రవంతిని నా కోడలుగా చేసుకుందామనుకున్నాను కదా? వాళ్ళు ఇష్టపడ్డారు. తరవాత మీ బావగారి ఉద్యోగరీత్యా బొంబాయి వెళ్ళిపోవలసి వచ్చింది. మధు కూడా ఉద్యోగంలో స్థిరపడ్డాడు. ఢిల్లీలో ప్రొఫెసర్‌గా చేస్తున్నాడు. కొంతమంది

ఫ్రెండ్స్ తో ఒక రూమ్ తీసుకుని వుంటున్నాడు. ఎన్నాళ్ళు ఒంటరిగా వుంటాడు? హోటల్ తిండి పడటల్లేదు. ఆ మూడు ముళ్ళూ వేయించేస్తే నాకు బెంగ వుండదు. తరవాత వాడి చెల్లెలు మీనాక్షి ఇంకా చిన్నదే కాబట్టి పెళ్ళి తొందర లేదు. ఇప్పుడు ఫోర్త్ ఫారం చదువుతోంది. మా అత్తగారు చదివింది చాలు, ఆడపిల్లకంత చదువెందుకు? చదివి ఉద్యోగాలు చెయ్యాలా, ఊళ్ళేలాలా? మొగుడుకి ఉత్తరం ముక్క రాయడానికి, చాకలిపద్దు వేసుకోవడానికి ఈ చదువు చాలు. నే బతికుండగా దాని పెళ్ళి కూడా చేసెయ్యండి అంటోంది. మీ బావగారికి ఈ ఇంటివిషయాలేమీ పట్టవు. ఆయనకి ఉద్యోగమే మొదటి భార్య. నేను రెండో భార్యని.'

ఆ మాటకి చదువుతూ నవ్వుకుంది స్రవంతి. కాని బాధ పడింది. మరి అప్పుడైతే తనని బావకెందుకు చేసుకోలేదు? హాయిగా వుండేది కదా తన జీవితం? తరవాత చదివింది.

'వెంటనే ఏ సంగతీ ఉత్తరం రాయి. త్వరలో ముహూర్తాలు పెట్టుకుందాము.

ఇట్లు,
అక్కయ్య శాంతమ్మ.'

హడావిడిగా అత్తయ్య రాసిన ఉత్తరాలన్నీ చదివింది.

'అన్నయ్యకి నమస్కారములు. సడన్‌గా మా అత్తగారు పోయారని రాస్తే చూడటానికి రాలేదు సరికదా, కనీసం ఓ సానుభూతి ఉత్తరం కూడా నీ నుంచి రాలేదు.'

కోపంగా రాసినట్టుంది.

మళ్ళీ ఇంకోటి చదివింది. నా పెళ్ళికి పసుపు కుంకుమ కింద నాన్నగారిచ్చిన రెండెకరాల పొలం నించి ధాన్యం బాపతు డబ్బు పంపటల్లేదు. కారణం తెలీదు.

ఇట్లు,
శాంతక్కయ్య.'

ఇదీ కోపంగా రాసిందే. మరో ఉత్తరం....

'నువు మనసులో ఏం పెట్టుకున్నావో? చి.మధుకి, చి.స్రవంతికి త్వరలో పెళ్ళి చెయ్యాలని అదివరలో నీకు ఇన్లాండ్ కవరు రాసాను. నువు దానికి సమాధానం రాయలేదు. ఇక్కడే వాడికి వేరే సంబంధం చూసాము. పిల్ల చాలా బాగుంటుంది. పదివేలు కట్నం, లాంఛనాలు, వెండి కంచం, వెండి మరచెంబు ఇస్తామన్నారు. హోటల్ తిండి పడక వాడి ఆరోగ్యం పాడవుతోంది. శుభలేఖ పంపుతున్నాను. వచ్చి నాలుగక్షింతలు వెయ్యి.'

స్రవంతి ఆ ఉత్తరం చదువుతూ వలవలా ఏడ్చేసింది. గుండెల్లో బాధ. మరి తను ఇష్టపడ్డ మధుబావకిచ్చి చెయ్యకుండా ఈ పిచ్చాడికెందుకు కట్టబెట్టి తన బతుకు నాశనం చేసారు?

కోపంతో ఏడుస్తూ తల్లికి ఫోన్ చేసింది. అప్పుడు రాత్రి పన్నెండవుతోంది. తల్లి పడుకునుంటుంది. ఐనా ఆపలేదు. రింగవుతోంది. నిద్రమత్తు లోనే తల్లి కంగారుగా అడిగింది, 'ఏమిటే ఏడుస్తున్నావు? మీ ఆయనకేమయినా అయిందా?'

'ఆయనకేం బాగానే వున్నారు. నేనే ఇంకా ఎందుకు బతికున్నానా అని ఏడుస్తున్నాను.'

'ఏమయిందే నీకు? ముందా ఏడుపాపి విషయం ఏమిటో చెప్పు.'

'ఆపుతా గాని, ముందర నే అడిగిన దానికి సమాధానం చెప్పు. నన్ను మధుబావకిచ్చి పెళ్ళెందుకు చెయ్యలేదు? అందరికీ తెలిసున్నదే కదా, బావ, నేను ఇష్టపడ్డామని? నన్నీ సోంబేరిగాడికిచ్చి ఎందుకు పెళ్ళి చేసారు?'

'తప్పే. మొగుడ్నలా అనచ్చా సోంబేరిగాడని? మొగుడంటే దేముడు. లెంపలేసుకో......'

'ఆహా....... హా...... హా.......! మొగుడు దేముడు, అత్తగారు దేవత, ఆడబడుచులు నీకు బంగారు తల్లులు. వీళ్ళందరికీ సేవలు చేసీ, చేసీ నా నడుం పడిపోయింది. అత్తగారింటికి పంపేటప్పుడు ఏం నీతులు చెప్పావు నాకు? మొగుడు తిట్టినా, కొట్టినా ఏమనకుండా పడుండాలి. మొగుడే దేముడు. అత్తగారికి కాళ్ళు ఒత్తాలి. ఆడపడుచుల్ని ప్రేమగా, గౌరవంగా చూడాలి అంటూ నా బుర్రలో నూరిపోసావు. నువ్వు చెప్పినట్లే అలాగే ప్రవర్తించాను. కానీ వాళ్ళు ఒక్కళ్ళు కూడా నామీద ప్రేమ చూపించలేదు. నన్ను పనిమనిషి కన్నా హీనంగా చూసి, అడ్డమైన చాకిరీలు చేయించుకున్నారు. ఒక మరమనిషిలా అయిపోయాను. ఆఖరికి నాపిల్లల ఆలనా పాలనా కూడా చూసుకోలేక పోయాను. అలాంటి వాళ్ళమీద నాకెందుకు ప్రేమ వుంటుంది?'

'నీ పిల్లల పెళ్ళిళ్ళయిపోయాయి. రేపో మాపో వాళ్ళకీ పిల్లలు పుట్టి అమ్మమ్మవవుతావు. ఇన్నేళ్ళయాక ఈ సాధింపులేమిటే? బావతో పెళ్ళెందుకు చెయ్యలేదనడుగుతావేమిటి? తప్పు కూడాను.'

'తప్పొప్పులు తరవాత నిర్ణయించుకుందాం. బావతో పెళ్ళెందుకు చెయ్యలేదో నే అడిగిన దానికి సమాధానం చెప్పు. నాన్నగారి పెట్టెలో ఉత్తరాల స్టాండు కనబడింది. అత్తయ్య రాసిన ఉత్తరాలు చూసాను. త్వరలో ముహూర్తాలు పెట్టించి పెళ్ళి చెయ్యాలని, హోటలు తిండి బావకి పడటల్లేదని ఆ ఉత్తరం సారాంశం. ఆవిడ రాసిన ఉత్తరాలే చూసాను. మరి మీరేం సమాధానం రాసారు అత్తయ్యకి?'

'ఒంటిగంటవుతోంది. రేపు చెబుతాలే. నిద్రొస్తోంది.'

'నాకు నిద్ర పట్టదు. ఇప్పుడే చెప్పు.'

'సరే, చెబుతాను. మేమేం బావతో సంబంధం వదులుకోవాలనుకోలేదు. చేద్దామనే అనుకున్నాం. ముహూర్తాలు పెడదామనే అనుకున్నాం. పురోహితుడ్ని కూడా పిలిచి ముహూర్తాలు పెట్టించాం. మీ అత్తయ్యకి ఉత్తరం రాసాం కూడా. కానీ ఎన్నాళ్ళకీ సమాధానం

రాలేదు. నువు చదివిన ఉత్తరం లేటుగా అందింది మాకు. అప్పటికే నీకూ పెళ్ళి కుదిరిపోయింది. అలాగే మేం రాసిన ఉత్తరం కూడా వాళ్ళకి లేటుగా అందివుంటుంది. అన్నట్లు అప్పట్లో ప్రత్యేకాంధ్ర గొడవలు జరిగాయి. అందుమూలాన నెల వరకు బంధువుల నించి ఉత్తరాలు గాని, రాకపోకలు గాని లేవు. ఈలోగా ఆరోగ్యం బాగాలేక, తను బతికుండగానే నీకు త్వరగా పెళ్ళి చెయ్యమని మీ బామ్మ తొందర పెట్టింది, అబ్బాయి డాక్టరు, ఆస్తిపాస్తులున్నాయి. మన పిల్ల సుఖపడుతుందంటూ. మన ఇంట పౌరోహిత్యం చేసే రామశాస్త్రి గారే ఈ సంబంధం చూసారు. నువ్వూ చెప్పావుగా అబ్బాయి నచ్చాడని? ఇన్నేళ్ళయాక తిట్టిపోస్తావేమిటీ?'

'ఆయన గారు ఏ డాక్టరో తెలుసుకోవద్దా? ఆర్.ఎమ్.పి. అంటే అదో పెద్ద డాక్టరు అనుకున్నారు. అది కూడా తెలీదు. ఆయన ఓ ముక్కోపి. ఏనాడన్నా సుఖపడ్డానా? నరకం అనుభవించాను. ఆడపిల్ల అనగానే ఎవడికో ఒకడికి కట్టపెట్టేద్దామని చూస్తారు. మరిప్పుడు బావ ఎక్కడున్నాడు?'

'తెలీదు. ఆవిడకి పసుపు కుంకుమల కింద ఇచ్చిన పొలం మీద డబ్బు పంపటల్లేదని నాన్నగారి మీద కోపం వచ్చింది. కాని నాన్నగారు ఆ బాధ్యతని బాబాయికప్పగించారు. అతడేమో ఆవిడకి పంపటల్లేదు. కాని ఆమెకి నాన్నగారి మీదే కోపం. ఆడపిల్ల సొమ్ము వాడుకుంటారారా అని. అందుకే రాకపోకలు, మాటలూ లేవు. సరే. నాకు నిద్ర వస్తోంది.. పడుకుంటా. నన్ను విసిగించక పెట్టేయ్ ఫోను.'

ఈ లోగా అమెరికా నించి కూతురు రేఖ ఫోన్ చేసింది, ' అమ్మా! ఇవాళ ఇంట్లో ఫంక్షనుంది. గుత్తివంకాయ కూర ఎలా చెయ్యాలో చెప్పంటూ. వాళ్ళకిప్పుడు పగలు. గుత్తివంకాయ కూరెలా చెయ్యాలో చెప్పి, నిద్ర పట్టక ఇంటర్నెట్ ఆన్ చేసింది. ఫేస్‌బుక్‌లో ఎవరో పోస్ట్ పెట్టారు పాత జ్ఞాపకాలంటూ. అప్పుడు బంధు మిత్రుల నించి వచ్చే ఉత్తరాల గురించి అందరూ అప్పటి జ్ఞాపకాలు, అనుభవాలు రాస్తున్నారు. అప్పుడు తను పెట్టె వెతుకుతూంటే కొట్టనోట్ల కట్టలు కనపడ్డాయని, కాని ఇప్పుడవి మారవని, అందులో ఉత్తరాలస్టాండు కనపడిందని, అందులో తను చదివిన ఉత్తరాలు వేళకందక తన వివాహం విషయంలో జరిగిన పొరబాటు గురించి రాసి 'ఉత్తరాల స్టాండ్' ఫోటో పెట్టింది.

దానికందరూ వరస పెట్టి కామెంట్లు, లైకులు. అందరూ బావతో పెళ్ళి కాలేదని తెగ బాధ పడిపోయారు. తనకొచ్చిన వందల కొద్దీ కామెంట్లు చూసుకుని, ఓ వెర్రి నవ్వోటి నవ్వుకుంది స్రవంతి.

COMMENTS